

Didžiojo klano ūkis

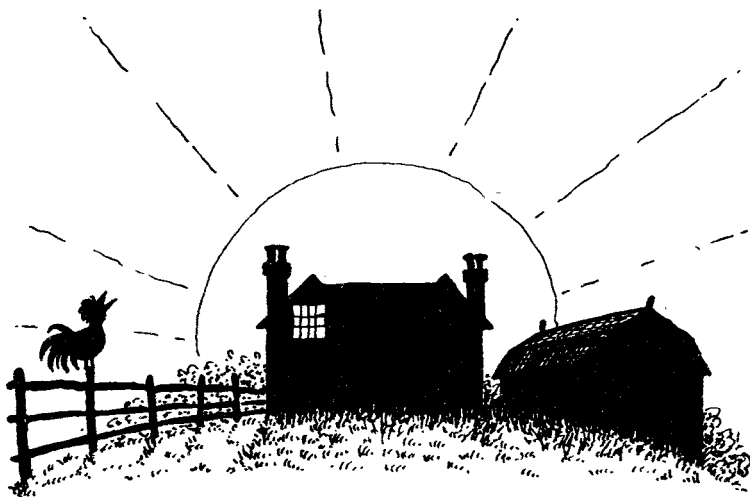
Paskutinė Murkio proga

Pirmas skyrius

Didžiojo klano ūkyje, kieme už apgriuvusio svirno, gyveno kartą marga gyvūnų šeima.

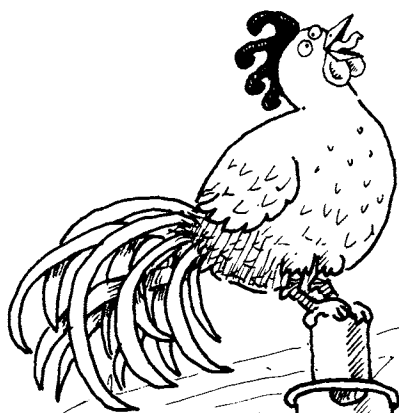

Kas rytą su pirmaisiais aušros spinduliais raudonplunksnis gaidelis Frederikas pakeldavo akis į saulę ir giedodavo tol, kol senojo ūkininko Raferčio miegamojo lange užsidegdavo šviesa.

KELT!

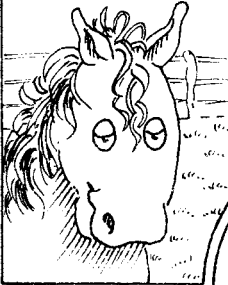
KELT!

KELT!

JONAS DIRAS

Vienas...

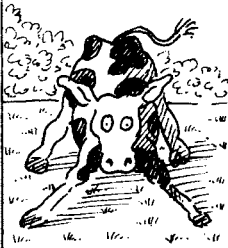
po kito...

gyvūnai
ištipendavo...

ir imdavo
ražytis...

į aušrą...

ir kasytis.

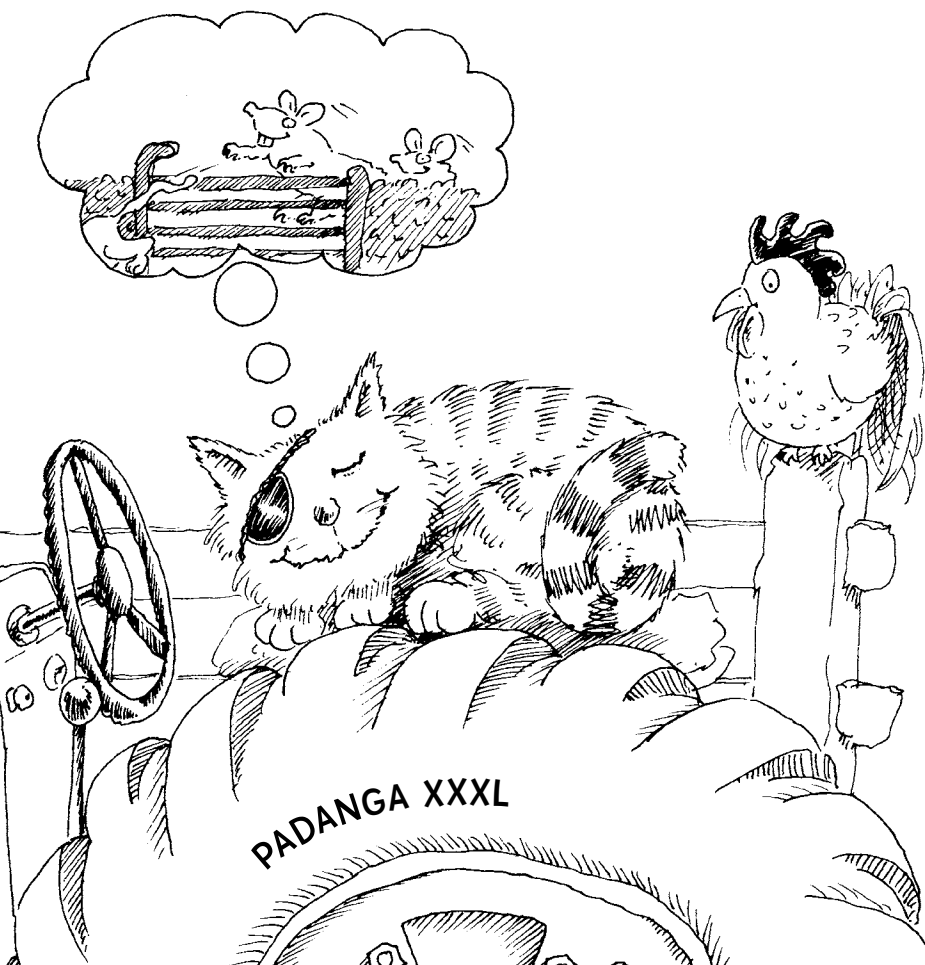
žiovauti...

Bet nepapusrūčiavę
neištardavo nė žodžio.

Murkis buvo pavargęs senas ūkio katinas. Dažniausiai jis leisdavo dienas susirietęs į kamuoliuką ir įmigęs ant ūkininko Raferčio traktoriaus sėdynės. Murkis nekreipdavo dėmesio į Frederiką ir keldavosi kada panorėjęs.

Paprastai ūkininkas Rafertis būdavo malonus vīras besišypsančiomis akīmīs, bet, kaip ir Murkis, jīs buvo senas ir pavargęs, o stojus drēgniems orams jam geldavo kaulus. Vieninteliai ūkininko draugai ir šēimos nariai buvo gyvūnai.

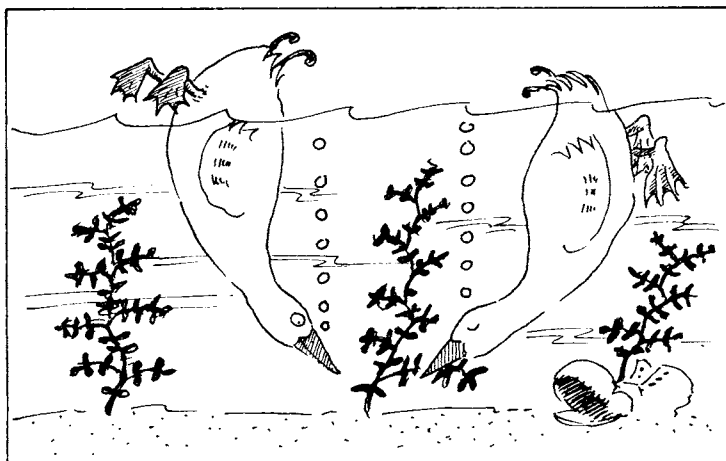
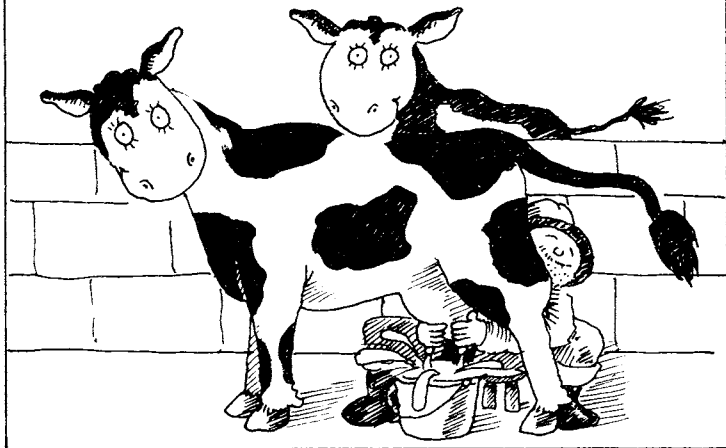
Todėl Frederikas kas rytą
pažadindavo Rafertį.

Penelopė ir jos raibosios bičiulės
padėdavo jam kiaušinių.

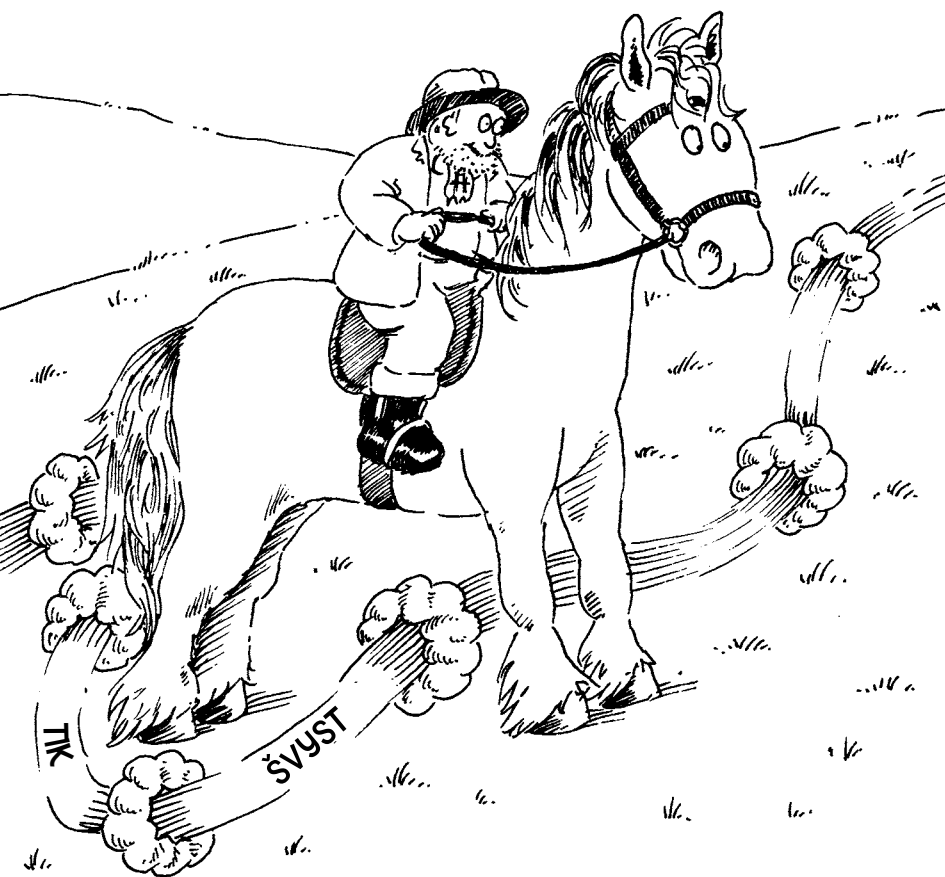

Tetulė Greisė ir Raktažolė
duodavo pieno.

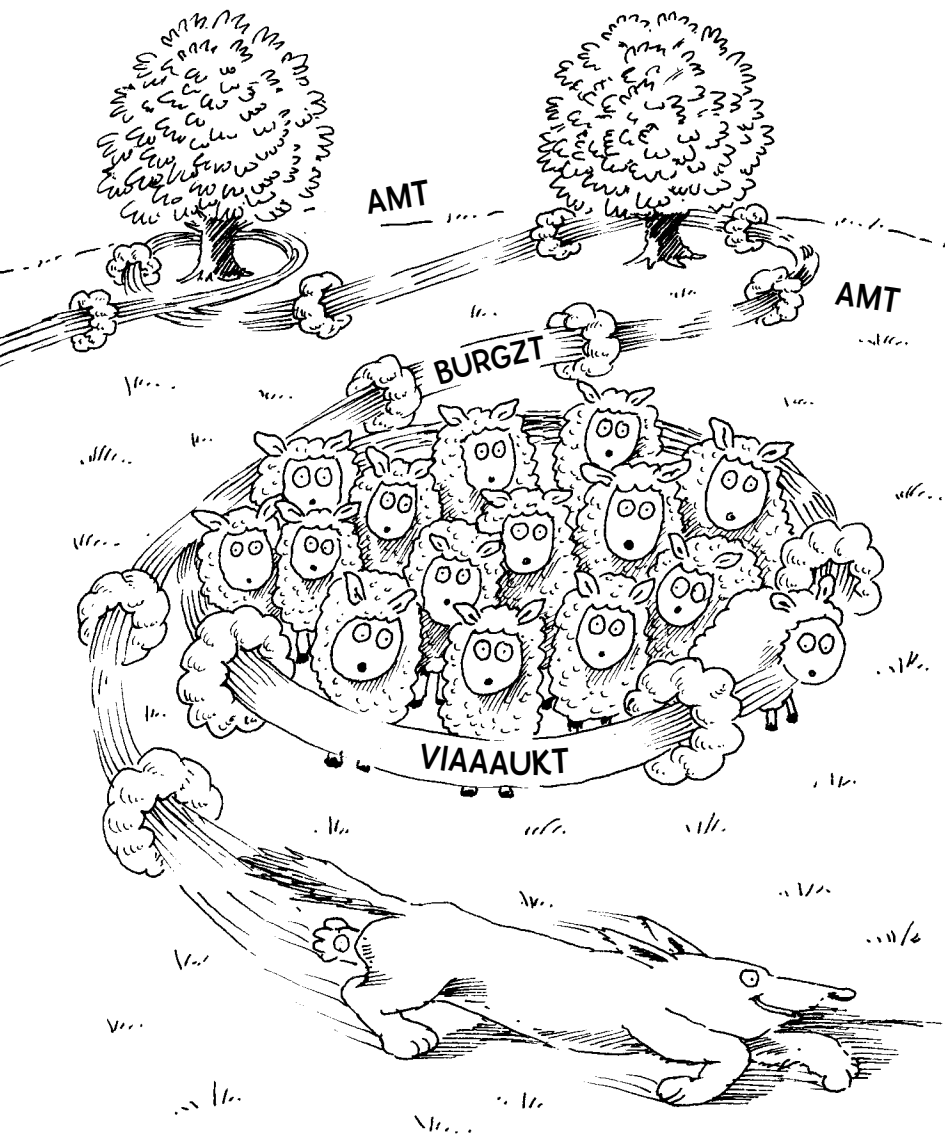

Aukštyn ir Žemyn valydavo
žoles iš ūkininko tvenkinio.

Kapitonas nešdavo Rafertį po ūkį
apžiūrėti avių.

Džiugis, beveik visada nuovokus
aviganis, suvarydavo avis į krūvą.

O Murkis turėjo gaudyti peles
ir žiurkes.

